

hvor og paa hvilken Maade de fandt for godt, saa var det en anden Sag. — Den tredje Forbring er om muligt endnu værre end de to første, og det er den, at, naar en Menighed er dannet eller naar tyve Familiefædre have forenet sig om at opføre en Kirke eller Bedesal, og have anskaffet Alt, hvad der er fornødent til Gudstjenestens Tarn, saa skulle de, forinden de kunne anerkjendes som Menighed i Folkekirken, slutte sig om en Præst, som er i Folkekirken, men som ikke paa samme Tid er i Embede. Jeg veed nu meget godt, at de Herrer, som forsvare Lovforslaget, ville henvise mig til den Mulighed, som for Dieblirket er tilstede, at man gjerne kan faae en ret fornuftig og god Præst under det Vilkaar, her er sat, fordi der nu er ledige Præster nok; men man giver jo ikke Loven blot for et Aar eller to, men for Fremtiden; man maa altsaa tænke paa de almindelige Forhold, hvorunder vi leve; og den Retning, disse have, men ifølge disse er der ikke andre ledige værende Præster i Folkekirken end dem, som Hs. Maj. Kongen har affædiget, fordi de enten vare for gamle eller for svagelige, eller fordi de havde forbrudt sig imod Lovene — maaskee der hist og her en Capellan kunde blive ledig, fordi hans Principal var død; men jeg tør ikke formene, at en Capellan, der har godt Haab om at komme ind i et af de fede Kirkeembeder, skulde være tilbøjelig til at stille sig som Sognepræst for en Frimenighed, bestaaende af 20 Familiefædre, og som rimeligviis vil faae den Pligt at ynde ham. De ere altsaa ubelukkende henviste til saadanne Mænd, som ikke mere kunne bruges i Folkekirken. Men der er dog noget ganske anderledes Bagvendt ved, at man skal henvise de Mænd, som have en større religiøs Trang end andre, til at benytte de Mænd, som andre ikke kunne bruge, og man kan derved ogsaa komme i det Tilfælde, at Hans Majestæt paa en Maade skal see sig forpligtet til at stadfæste et Embede en Mand, som han forhen har set sig nødsaget til at affædige fra et Embede i Folkekirken. Disse Omstændigheder tilsammen

have gjort, at jeg for mit Bedkommende ikke kan stemme for Lovforslaget; men derimod troer jeg mig forpligtet til at bede dette Things ærede Medlemmer ogsaa at stemme imod det. Jeg skal med disse faa Bemærkninger slutte paa Grund af, at jeg for Dieblirket er daarlig disponeret til at tale, idet jeg ikke befinder mig vel.

Sermanfen: I Forening med 2 andre ærede Medlemmer har jeg tilladt mig at stille et Par Endringsforslag, der findes opførte Sp. 1292. Det er imidlertid vor Mening, at vi ikke ved disse Endringsforslag ere i nogen- somhelst Modsetning enten til Forslaget selv eller til Udvalgets Endringsforslag, men at vi med dem kun have søgt paa enkelte Steder at udtrykke disse Forslags Tanke noget tydeligere og fylbigere. Naar det saaledes i § 1 i det af den høitærede Minister forelagte Forslag hedder, at det er Familiefædre og Enker med Huusstand, som den Ret skal tilkomme at være Medlem af den Kreds, som skal have Frihed til at danne en saadan Valgmenighed, have vi ikke troet, at det har været Meningen dermed at ville udelukke f. Ex. Mænd, som ere ugifte eller, efterat have været gifte, ere bleven Enkemænd uden Børn, fra at deeltage i denne Frihed, men det vil være vanskeligt, troe vi, at hævde Saadanne denne Ret, hvis Lovforslagets Ord blive staaende uforandrede. Vistnok skulde man gaae ud fra, at Lovforslag, som vedtages her, ved deres Udtrædelse i Livet overalt skulde møde velvillig Modtagelse og Fortolkning, men jeg troer dog ikke, at vi navnlig i dette Tilfælde gjøre vel i at stole altfor trygt derpaa, og der kunde ved en bogstavelig Opfattelse af Forslagets Udtryk fremkomme Afgjørelser, der kunde være stik mod Forslagets Aand. Der er saaledes her i Landet en Mand, som, hvis det her var passende at nævne hans Navn, vil være bekendt for mangfoldige Medlemmer fra de forskjelligste Egne af Landet, en Mand, som maaskee mere end nogen anden Lægmand her i Landet har virket, offret